

LOLA I MOMAK IZ SUSEDSTVA

STEFANI PERKINS

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Stephanie Perkins

LOLA AND THE BOY NEXT DOOR

Copyright © 2011 by Stephanie Perkins

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Džarodu, najboljem prijatelju i pravoj ljubavi

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

MOMAK IZ SUSEDSTVA SE VRAĆA U LOLIN ŽIVOT

Kriket.

To ime tutnji poput topovske paljbe u meni. Prilazim prozorima. Njegove zavese su razgrnute. Torbe koje je doneo kući još stoje na podu, ali nema ni traga od njega. Šta bi trebalo da kažem kad se sledeći put vidimo? Zašto ne prestaje da mi uništava život?

Zašto je *sad* morao da me pozove na sudar?

I Maks zna za njega. To nije ni važno, ali ipak jeste. Maks nije od onih koji će to neprestano spominjati, ali neće ni zaboraviti kako bi to potegao kad mu bude potrebno. Je l' mi poverovao kad sam mu rekla da ga volim? I da ne osećam ništa prema Kriketu?

Da, poverovao je.

Volim Maksa. Zašto onda ne znam je li druga rečenica laž?

PRVO POGLAVLJE

Imam tri jednostavne želje. Zaista ne tražim mnogo.

Prva je da odem na zimski ples obučena kao Marija Antaneta. Želim ogromnu periku u koju mogu da sakrijem pticu i haljinu toliko nabranu da ću moći da uđem u salu samo kroz dvokrilna vrata. Ali dok budem ulazila, visoko ću podići skute da pokažem cokule s platformama kako bi svi videli da se ispod svih tih karnera krije opaka pankerka.

Druga želja je da moji roditelji prihvate mog dečka. Oni ga mrze. Ne podnose njegovu izblajhanu kosu s tamnim izrastkom ni njegove ruke istetovirane paukovim mrežama i zvezdama. Tvrdе da njegove izvijene obrve pokazuju kako misli da je pametniji od drugih i da njegov osmeh više liči na kez. Dojadilo im je da slušaju njegovu muziku koja trešti iz moje sobe. Dosadilo im je i da se svađaju sa mnom oko toga kad ću se vratiti kući kad god slušam njegov bend u nekom klubu.

A moja treća želja?

Da nikad više ne vidim blizance Bel. Nikad, nikad.

Ali radije bih pričala o svom dečku. Znam da nije kul želeti roditeljsko odobrenje, ali život bi mi stvarno bio

mного lakši kad bi prihvatili da je Maks *onaj pravi*. Tad više ne bi bilo ponižavajućih ograničenja, ne bih morala da im se javljam svakih sat vremena kad god izađem s njim i – što bi bilo najbolje od svega – on više ne bi morao da dolazi na rani nedeljni ručak.

To bi bio kraj ovakvim prepodnevima.

„Još jedna galeta, Makse?“

Moj otac Nejtan gura zlatnu hrpu preko prastarog rustičnog stola prema mom dečku. To nije pravo pitanje. To je pre naredba kako bi roditelji mogli da nastave isleđivanje pre nego što odemo. A kakva je naša nagrada zato što trpimo ovaj ručak? Opuštenije nedeljno posle podne s manje javljanja.

Maks uzima dve galete i činiju s domaćim džemom od malina i bresaka. „Hvala, gospodine. Izvrsno je, kao i uvek.“ Pažljivo stavlja džem na svaku kocku. Iako ne izgleda tako, Maks je po prirodi obazriv. Zbog toga nikad ne cirka niti puši travu subotom uveče. Ne želi da dođe na ručak mamuran, a moji roditelji motre upravo na to – na dokaze razuzdanog života.

„Zahvali Endiju.“ Nejtan klima glavom prema mom drugom tati, koji pravi pite kod kuće i onda ih isporučuje. „On ih je napravio.“

„Izvrsno. Hvala, gospodine.“ Maks se nikad ne zbunjuje. „Lolo, jesi li dovoljno jela?“

Protežem se i red bakelitnih narukvica dugačak sedamnaest centimetara na mojoj desnoj ruci zvecka. „Jesam, ono kao, još pre dvadeset minuta. Hajde“, okrećem se i molećivo gledam Endija, koji će nas pre nego Nejtan pustiti da ranije odemo. „Možemo li sad da idemo?“

On nedužno trepće. „Još soka od narandže? Fritatu?“

„Ne.“ Trudim se da ne klonem. Nije lepo kad vam rame na klonu.

Nejtan uzima još jednu galetu. „I, Makse, kako je u svetu čitanja merača?“

Kad Maks nije indi-pank-garaž-rokerski bog, on radi u gradskoj službi San Franciska. Nejtanu smeta što moj dečko ne studira. Ali tata ne shvata da je Maks zaista briljantan. On čita teške filozofske knjige koje su napisali ljudi čija imena ne mogu da izgovorim i gleda tone besnih političkih dokumentaraca. Svakako se ne bih raspravljala s njim.

Maks se učtivo osmehuje i neznatno izviija tamne obrve. „Isto kao i prošle nedelje.“

„A šta je s bendom?“, javlja se Endi. „Nije li predstavnik neke diskografske kuće trebalo da dođe u petak?“

Moj dečko se mršti. Tip iz diskografske kuće se nije pojavio. Maks priča Endiju o predstojećem albumu *Amfetamina* dok se Nejtan i ja streljamo pogledima. Tata je nesumnjivo razočaran što, ponovo, nije našao ništa što bi mogao zameriti Maksu. Osim razlike u godinama, naravno.

To je pravi razlog što ga moji roditelji ne podnose.

Mrze ga zato što Maks ima dvadeset dve godine, a ja sam sedamnaestogodišnjakinja.

Ali čvrsto verujem u to da godine nisu važne. Uostalom, razlika je samo pet godina, mnogo manja od one između mojih roditelja. Mada nema svrhe da ih podsećam na to, kao ni na činjenicu da su se moji roditelji smuvali kad je Nejtan imao godina koliko i moj dečko sad. To ih samo još više razjari. „Jeste da sam *ja* bio njegovih godina, ali Endi je imao trideset“, Nejtan uvek odgovara. „Nije bio tinejdžer. I obojica smo već imali nekoliko momaka i dovoljno životnog iskustva. Ne možeš naglavce da ulećeš u takve stvari. Moraš biti obazriva.“

Ali oni se ne sećaju kako je kad si mlad i zaljubljen. Naravno da mogu naglavačke da uletim u vezu. Bilo bi glupo da

to ne uradim kad je reč o nekome kao što je Maks. Moja najbolja drugarica misli da je urnebesno što su mi roditelji tako strogi. Na kraju krajeva, zar dva geja ne bi trebalo da razumeju iskušenje u obliku seksi i pomalo opasnog mladića?

A to je toliko daleko od istine da boli.

Nije važno što sam savršena ćerka. Ne pijem i ne drogiram se, nikad nisam zapalila cigaretu. Nisam slupala njihova kola – čak i ne umem da vozim tako da ne plaćaju veliko osiguranje – i imam dobar posao. Ocene su mi dobre. Pa, ako se izuzme biologija, ali iz principa sam odbila da seciram pokusnog kunića. Imam samo po jednu mindušu u ušima i nemam tetovaže. Još uvek. Čak se ne stidim da grlim roditelje u javnosti.

Osim kad Nejtan nosi traku za kosu kad trči. Mislim stvarno.

Sklanjam svoje tanjire u nadi da ću ubrzati stvari. Maks me danas vodi na moje omiljeno mesto – u *Japanski čajni vrt*, a onda će me odvesti na večernju smenu. A nadam se da ćemo u međuvremenu provesti malo vremena zajedno u njegovom ševroletu impali iz 1964.

Naslanjam se na kuhinjsku površinu dok sanjarim o Maksovim kolima.

„Samo sam zapanjen što nije obukla kimono“, kaže Nejtan.

„Molim?“ Mrzim kad se izgubim u mislima i shvatim da su ljudi pričali o meni.

„Ići ćeš u *Japanski čajni vrt* u kineskoj pidžami“, nastavlja on, pokazujući na moj crveni svileni donji deo pidžame. „Šta li će ljudi pomisliti?“

Baš me briga za modu. Stalo mi je do kostima. Život je prekratak da biste svakog dana bili ista osoba. Prevrćem očima kako bih Maksu dala do znanja da mislim da su mi roditelji otrcani.

„Naša mala kraljica prerusavanja“, kaže Endi.

„Kao da je to nešto novo.“ Uzimam njegov tanjir i istresam ostatke ručka u Betsinu činiju. Ona kolači oči pa jednim ogromnim psećim zalogajem usisava preostale galete.

Betsino puno ime je Zaboga, Betsi. Spasli smo je iz azila pre nekoliko godina. Ona je mešanka, građena kao zlatni retriever ali crna. Želela sam crnog psa zato što je Endi jednom isekao novinski članak – on *stalno* iseca članke, uglavnom o tinejdžerima koji su umrli od prevelike doze, zaradili sifilis, napustili školu ili o tinejdžerkama koje su zatrudnele – o tome kako veoma retko usvajaju crne pse iz azila, tako da postoji veća verovatnoća da će ih uspavati. To je pravi pseći rasizam, ako mene pitate. Betsi je prava dušica.

„Lolo.“ Endi i dalje ima ozbiljan izraz lica. „Nisam završio ručak.“

„Onda uzmi novi tanjir.“

„Lolo“, opominje me Nejtan tako da dodajem čist tanjir Endiju. Bojim se da će ovo prerasti u Razgovor pred Maksom, ali tad primećujem da Betsi moli za još galeta.

„Ne“, kažem joj.

„Jesi li je danas šetala?“, pita Nejtan.

„Nisam, Endi ju je izveo.“

„Pre nego što sam počeo da kuvam“, javlja se Endi. „Vreme je za još jednu šetnju.“

„Zašto je ne bi izvela dok mi završimo razgovor s Maksom?“, predlaže Nejtan. Još jedna naredba, a ne pitanje.

Gledam Maksa. Žmuri kao da mu je neverovatno da ponovo pribegavaju toj varki. „Ali, tata...“

„Nema ali. Htela si psa, sad ga šetaj.“

Ta Nejtanova uzrečica me najviše nervira. Zaboga, Betsi je trebalo da bude moja, ali toliko je bezobrazna da se zaljubila u Nejtana, što izluđuje i Endija i mene. Nas dvoje je

hranimo i šetamo. Posežem za biorazgradivim kesama i njenim povocem – onim na kojem sam izvezla srca i ruske babuške – a ona već skače. „Dobro, dobro. Idemo.“

Dobacujem Maksu još jedan pogled izvinjenja pa izlazim s Betsi.

Dvadeset jedan stepenik deli naš trem od pločnika. Kuda god da odete u San Francisku, morate da se nosite sa stepenicama i brdima. Napolju je neuobičajeno toplo tako da na sebi imam majicu na bretele, donji deo pidžame i bakelitne narukvice. Stavila sam i ogromne bele naočare u stilu Džeki O, dugačku smeđu periku sa smaragdnom vrhovima i obula crne baletanke. *Prave* baletanke a ne ravne cipele koje samo podsećaju na obuću u kojima balerine plešu.

Za Novu godinu sam odlučila da nikad više neću dva puta nositi isti odevni predmet.

Prija mi sunce na ramenima. Nije važno što je avgust jer je pored zaliva temperatura gotovo ista cele godine. Uvek je sveže. Danas mi je drago što je vreme neuobičajeno jer to znači da neću morati da nosim džemper na sastanku.

Betsi piški na malom travnatom pravougaoniku ispred susedne viktorijanske kuće boje lavande – uvek tu piški i ja je podržavam – a zatim nastavljamo dalje. Zadovoljna sam iako me roditelji nerviraju. Očekuju me romantični izlazak s dečkom, sjajna smena s omiljenim kolegama i još jedna nedelja letnjeg raspusta.

Penjemo se ogromnom padinom koja odvaja moju ulicu od parka. Stižemo i pozdravlja nas jedan korejski gospodin u plišanoj trenerci koji radi tai čič između palmi. „Zdravo, Dolores! Kako si provela rođendan?“ Gospodin Lim je jedini koji me zove punim imenom pored mojih roditelja, a i oni to čine samo kad su mnogo ljuti. Njegova ćerka Lindsy je moja najbolja drugarica; oni žive samo nekoliko ulica dalje.

„Dobar dan, gospodine Lime. Bilo je divno!“ Rođendan mi je bio prošle nedelje. Rođena sam pre svih ostalih u razredu i drago mi je zbog toga. To mi daje dodatnu dozu zrelosti. „Kako je u restoranu?“

„Veoma dobro, hvala. Ove nedelje svi traže rebarca. Zdravo, Dolores! Pozdravi roditelje.“

Zovem se kao starica jer su me i nazvali po jednoj baki. Moja prababa Dolores Diks umrla je nekoliko godina pre nego što sam se rodila. Endijeva baka bila je divna žena, od onih što su nosile šešire s perjem i marširale na protestima za građanska prava. Endi je prvo njoj priznao svoje sklonosti. Tad je imao trinaest godina. Bili su veoma bliski i ostavila mu je svoju kuću. Tu živimo, u prabakinoj, Doloresinoj bledozelenoj viktorijanskoj kući u distriktu Kastro.

Nikad ne bismo mogli da je priuštimo da nije njenog velikodušnog zaveštanja. Moji roditelji dobro zarađuju, ali ne mogu se meriti s komšijama. Dobro održavane kuće u našoj ulici, s dekorativnim vencima i ekstravagantnim drvenim ukrasima, kupljene su starim novcem. Uključujući kuću boje lavande pored naše.

Imam isto ime i kao jedan park – Misija Dolores. To nije slučajnost. Prabaka Dolores dobila je ime po obližnjoj misiji, koja je opet nazvana po potoku *Arroyo de Nuestra Senora de los Dolores*. To u prevodu znači „Potok naše tužne gospe“. Ko ne bi hteo da ga nazovu po tužnoj vodenoj površini? Negde u blizini je i velika ulica po imenu Dolores. Pomalo je čudno.

Radije ću biti Lola.

Betsi završava posao i polazimo kući. Nadam se da roditelji nisu namučili Maksa. Iako je prilično drčan na bini, on je zapravo povučen i ovi nedeljni sastanci mu teško padaju. „Mislio sam da je dovoljno loše imati posla samo s jednim

zaštitnički nastrojenim ćaletom“, rekao je jednom. „Ali s dvojicom? Tvoji očevi će me dokrajčiti, Lo.“

Kamion za selidbe tandrče pored nas. Začudo, moje dobro raspoloženje se odmah pretvara u nelagodu. Ubrzavam. Maksu mora da je dosad postalo veoma neprijatno. Ne mogu da objasnim zašto, ali osećam se sve gore kako se približavamo kući. Užasni scenario mi prolazi kroz glavu: roditelji su toliko nepopustljivo isleđivali Maksa da je zaključio kako nisam vredna tolikog truda.

Nadam se da će jednog dana, kad budemo zajedno duže od jednog leta, roditelji shvatiti da je on *onaj pravi* i tad razlika u godinama više neće biti važna. Međutim, iako sad ne vide istinu, nisu glupi. Trpe Maksa zato što znaju da bih pobjegla s njim kad bi mi zabranili da se vidamo. Preselila bih se kod njega i zarađivala tako što bih igrala gola ili valjala esid.

A to bi bilo potpuno neprikladno.

Sad već trčim i vučem Betsi niz brdo. Nešto nije u redu. Sigurna sam da se to desilo – da je Maks otišao ili da su ga moji roditelji uvukli u vatrenu raspravu o tome kako njegovom životu nedostaje svrha. Stižem do ulice i odjednom sve poprima smisao.

Kamion za selidbu.

Moja nelagoda nema veze s ranim ručkom.

Ima veze s kamionom za selidbe.

Ali sigurna sam da kamion pripada nekom drugom ko je iznajmio kuću. Mora da se neko drugi doselio, uvek je tako. Prošle nedelje se odselio par koji je zaudarao na sir i skupljao medicinske čudnovatosti kao što su skvrčene jetre u formaldehidu i prevelike kalupe vagina. U protekle dve godine se izmenjalo više stanara i svaki put kad se neko iselio, nehotice sam brinula sve dok se novi nisu uselili.

Zato što *sad* može da bude trenutak kad će se oni vratiti.

Usporavam kako bih bolje pogledala kamion. Ima li nekoga ispred? Nisam primetila kola u garaži kad sam izašla, ali prešlo mi je u naviku da ne gledam susednu kuću. Naravno, dva čoveka stoje na pločniku. Naprežem oči i s mešavinom uzbuđenja i olakšanja otkrivam da su samo radnici. Betsi vuče povodac i ponovo ubrzavam.

Sigurna sam da nema razloga za brigu. Kolika je mogućnost?

Međutim... *uvek* postoji šansa. Radnici podižu beli kauč iz zadnjeg dela kamiona i srce mi brže kuca. Prepoznajem li ga? Jesam li već sedela na tom dvosedu? Ne. Nije mi poznat. Zavirujem u pretrpani kamion, tražeći bilo šta poznato, ali unutra je gomila veoma modernog nameštaja koji nikad nisam videla.

Nisu oni. Ne mogu da budu oni.

Nisu oni!

Osmehujem se od uva do uva – budalast osmeh zbog kojeg izgledam kao dete, što u normalnim okolnostima ne dozvoljavam sebi. Mašem nosačima. Oni stenju i klimaju glavom. Garažna vrata boje lavande su otvorena i sad sam sigurna da su malopre bila zatvorena. Gledam kola i moje olakšanje raste. Mala su, srebrna i nepoznata.

Spasena sam. Ponovo. Ovo *jeste* srećan dan.

Betsi i ja utrčavamo u kuću. „Ručak je gotov! Hajdemo, Makse.“

Svi gledaju kroz prednji prozor dnevne sobe.

„Izgleda da ponovo imamo komšije“, kažem.

Endi izgleda iznenađeno zbog mog vedrog glasa. Nismo nikad razgovarali o tome, ali zna da se nešto desilo pre dve godine. Zna da se brinem zbog njihovog povratka, da se nerviram kad god se neko seli.

„Šta je bilo?“ Ponovo se široko osmehnem pa se uozbiljim zbog Maksa. Smirujem se.

„Ovaj, Lo? Da ih nisi slučajno videla?“

Endijeva briga je dirljiva. Skidam Betsi povodac i žurim u kuhinju. Rešena da što pre izađem s Maksom, skupljam sudove sa stola i polazim prema sudoperi. „Nisam.“ Smejem se. „Zašto? Da nemaju i oni plastičnu vaginu? Prepariranu žirafu? Srednjovekovni oklop – šta?“

Svi pilje u mene.

Grlo mi se steže. „Šta je bilo?“

Maks me posmatra s neuobičajenom radoznalošću. „Tvoji roditelji kažu da poznaješ tu porodicu.“

Ne. NE.

Neko govori, ali ne razumem reči. Noge me vode prema prozoru iako mi mozak urla da se vratim. Nemoguće je da su oni. Nameštaj nije njihov! Kola nisu njihova! Ali ljudi kupuju nove stvari. Pogled mi je prikovan za vrata. Tad jedna prilika izlazi na trem. Sudovi mi ispadaju iz ruku – *Zašto i dalje držim tanjire?* – i ruše se na pod.

Zato što je ona tamo.

Kaliopi Bel.

DRUGO POGLAVLJE

„Lepa je kao i na televiziji.“ Mrljavim po činjici s keksom i pirinčanim krekerima. „Lepa kao i uvek.“

Maks sleže ramenima. „Nije loša. Ništa zbog čega bi se uzrujavala.“

Iako sam smirenija pošto on nije zadivljen, to ipak nije dovoljno da mi skrene misli. Klonem uz ogradu rustične čaj-džinice, a vetar pirka oko bazenčića pored nas. „Ne shvataš. Ona je *Kaliopi Bel.*“

„U pravu si. Ne shvatam.“ Oči mu odaju nezadovoljstvo iza debelih naočara. To nam je zajedničko – užasan vid. Obožavam kad nosi naočare jer izgleda kao mešavina opakog rokera i seksi štrebera. Nikad ih ne nosi na bini, ukoliko ne svira akustičnu numeru. Tad mu pružaju neophodnu auru osećajnosti. Maks uvek obraća pažnju na svoj izgled, što neki smatraju taštinom, ali ja ga razumem. Imaš samo jednu priliku da ostaviš prvi utisak.

„Objasni mi“, nastavlja. „Kad ste bile prva godina...“

„Kad sam ja bila prvakinja. Ona je godinu dana starija.“

„Dobro, kad si bila prvakinja... šta se desilo? Bila je zla prema tebi? I još si uzrujana zbog toga?“ Nabira čelo kao da ne zna polovinu priče. I ne zna. A neću mu je ni ispričati.

„Tako je.“

Otpuhuje. „Mora da je bilo nešto stvarno grozno čim si polupala one tanjire.“

Petnaest minuta sam raščišćavala kaos koji sam napravila. Delići porcelana i zalogaji fritate zaglavili su se u pukotinama u parketu, a lepljivi džem od malina i bresaka isprskao je lamperiju poput krvi.

„Nemaš pojma koliko.“ Ostavljam sve na tome.

Maks sipa sebi još jednu šolju čaja od jasmína. „Zašto ti je onda bila idol?“

„Nije mi bila idol. Samo kad smo bile mlađe. Ona je bila... prelepa, talentovana devojčica koja mi je sticajem okolnosti komšinica. Hoću reći, družile smo se kao klinke, igrale se Barbikama i ostalih igara. Samo me je povredilo kad se okrenula protiv mene, to je sve. Neverovatno mi je da nisi čuo za nju“, dodajem.

„Izvini, ne gledam umetničko klizanje.“

„Dvapat je učestvovala na Svetskom prvenstvu. Osvojila je srebrne medalje. Ove godine je velika nada za Olimpijske igre.“

„Izvini“, ponavlja.

„Njena slika je bila na kutiji kornfleksa.“

„Nesumnjivo je koštala čitav dolar i devedeset devet na *Ibeju*.“ Mune mi kolena ispod stola. „Koga zaboje za nju?“

Uzdihem. „Bila sam zaljubljena u njene kostime. Karneri od šifona opšiveni perlicama i *svarovski* kristalima, suknjice...“

„Suknjice?“ Maks iskapi čaj.

„Imala je otmeno držanje i samopouzdanje.“ Zabacujem ramena. „I savršenu sjajnu kosu. Savršen ten.“

„Savršeno je precenjeno. Savršeno je dosadno.“

Smeškam se. „Ne misliš da sam savršena?“

„Ne. Ti si divno neobična i ne bih voleo da si imalo drugačija. Popij taj čaj.“

Ispijam čaj i pravimo još jedan krug. *Japanski čajni vrt* nije veliki, ali lepota nadoknađuje mali prostor. Mirisno cveće boje dragulja smenjuje se s neobično orezanim biljkama prozračnih plavih i zelenih boja. Stazice krivudaju oko Budinog kipa, bazenčića, crvene pagode i drvenog mosta u obliku meseca. Čuju se samo ptičja pesma i tiho škljocanje foto-aparata. Spokojno je. Čarobno.

A šta je najbolje od svega?

Mnoštvo skrivenih kutaka, savršenih za ljubljenje.

Pronalazimo pravu klupu, zaklonjenu. Maks me hvata za potiljak i naslanja usne na moje. To sam čekala. Poljupci su mu nežni i grubi, mirišu na pepermint i cigarete.

Zabavljamo se celog leta, ali još se nisam navikla na njega. Maks. *Moj dečko* Maks. Upoznali smo se kad su me roditelji prvi put pustili da izađem u klub. Linsi Lim je otišla u toalet tako da sam nakratko ostala sama. Nervozno sam se naslanjala na grubu zid kluba *Ivica*. Prišao mi je kao da je to uradio već sto puta.

„Izvini“, rekao je. „Sigurno si primetila da buljim u tebe za vreme svirke.“

To je tačno. Njegovo piljenje me je oduševilo, mada nisam bila sigurna da gleda mene. Neveliki klub bio je dupke pun i mogao je da gleda bilo koju požudnu devojku koja je đuskala pored mene.

„Kako se zoveš?“

„Lola Nolan.“ Namestila sam tijaru i pomerila se s jedne noge na drugu. Nosila sam rokabili cipele.

„Lo-lo-lo-lo Lo-la“, zapevušio je kao pesmu *Kinksa*. Dubok glas mu je promukao od pevanja. Nosio je običnu crnu majicu. Uskoro ću saznati da mu je to uniforma. Ramena su mu bila široka, ruke mišićave i tad sam spazila tetovažu skrivenu u pregibu levog lakta koja će mi postati

omiljena. Na njoj je njegov imenjак iz filma *Tamo gde su divlje stvari* – dečkić u belom vučjem kostimu.

On je najprivlačniji muškarac koji mi se ikad obratio. Smušene rečenice prolazile su mi kroz glavu, ali nisam uspeła nijednu da zadržim dovoljno dugo kako bih je izgovorila.

„Šta misliš o svirci?“ Morao je da podigne glas da nadjača *Ramonse* koji su zatreštali sa zvučnika.

„Bili ste sjajni“, povikala sam. „Nikad nisam bila na tvojoj svirci.“

To sam nehajno uzviknula, kao da nikad nisam gledala njegov bend. Nije morao da zna kako je to prva svirka na kojoj sam bila.

„Znam. Primetio bih te. Imaš li dečka, Lolo?“

Džoi Ramon je ponovio za njim. *Hey, little girl. I wanna be your boyfriend.*

Mladići iz škole nisu tako otvoreni. Nije da sam imala mnogo iskustva, ali povremeno sam mesec dana furala s nekim frajerom. Većini ulivam strah ili misle da sam čudna. „Što pitaš?“ Isturila sam bradu i samopouzdanje mi se vinulo u nebo.

Sweet little girl. I wanna be your boyfriend.

Maks me je odmerio od glave do pete i uglovi usana izvili su mu se u osmeh. „Vidim da već moraš da ideš.“ Pokazao je glavom iza mene pa sam se okrenula i ugledala kako Lindsy Lim stoji otvorenih usta. Samo tinejdžerka može da izgleda tako nezgrapno i iznenađeno. Je li Maks shvatio da smo srednjoškolke? „I, hoćeš li mi dati svoj broj?“, nastavio je. „Voleo bih da izađemo.“

Sigurno je čuo koliko mi je srce tutnjalo dok sam preturala po torbi: žvake s ukusom lubenice, iscepane bioskopske karte, računi za burito s povrćem i bočice laka za nokte u svim duginim bojama. Izvadila sam flomaster i tek tad

shvatala da ih samo deca i grupi-devojke nose. Srećom, nje-mu nije smetalo.

Maks mi je pružio članak. „Evo.“

Dah mu je bio topao na mom vratu dok sam prinosila flomaster njegovoj koži. Ruka mi je drhtala, ali nekako sam uspeła da napišem telefonski broj jasnim, debelim potezi-ma ispod njegovih tetovaža. A onda se osmehnuo – onim prepoznatljivim osmejkom samo jednim uglom usana – i progurao kroz oznojena tela prema slabo osvetljenom šanku. Načas sam zurila u njegovu pozadinu. Iako sam mu dala broj, bila sam sigurna da ga nikad više neću videti.

Ali pozvao me je.

Jasno je da je zvao.

To se desilo dva dana kasnije dok sam se autobusom vozila na posao. Maks je hteo da se nađemo u *Hajtu* i odemo na ručak, a ja umalo nisam svisla zato što sam odbila. Pitao je za sutradan. I tad sam radila. Kad je pitao za prekosutra, nisam mogla da poverujem u svoju sreću. Da, odgovorila sam. *Da.*

Obukla sam ružičastu haljinu kakvu su konobarice nosile pedesetih godina i podigla prirodnu kosu – prosečnu smeđu – u dve punđe koje liče na uši Mikija Mause. Jeli smo falafele i otkrili da smo oboje vegetarijanci. Rekao mi je da nema majku, a ja sam odgovorila da je i ja nemam. Dok sam brisala mrvice s usana, pitao je: „Ne postoji učtiv način da se to pita tako da ću preći pravo na stvar. Koliko imaš godina?“

Mora da mi je izraz lica bio užasan jer je Maks izgledao zapanjeno dok sam pokušavala da smislim prikladan odgovor. „Sranje. Zar je toliko loše?“

Zaključila sam da je odlaganje najbolja taktika. „Koliko ti imaš?“

„Nema šanse. Ti prva.“

Još jedno odlaganje. „Šta misliš?“

„Mislim da imaš slatko lice koje izgleda varljivo mlado. I ne želim da te uvredim ako lupim nešto pogrešno tako da ćeš morati da odgovoriš.“

To je istina. Lice mi je okruglo, obrazi kao stvoreni za štipkanje a uši mi štrče više nego što bih volela. Borim se protiv toga šminkom i odećom. Pomaže i što mi je telo razvijeno. Htela sam da mu kažem istinu, stvarno jesam, ali tad je počeo da nagađa. „Devetnaest?“

Odmahnula sam glavom.

„Starija ili mlađa?“

Slegla sam ramenima, ali znao je kuda to vodi. „Osamnaest? Molim te, kaži mi da imaš osamnaest.“

„Naravno da imam.“ Odgurnula sam praznu plastičnu kutiju s hranom. Spolja sam bila ledena kraljica, ali iznutra sam odlepila. „Zar bih bila ovde da nemam?“

Zaškiljio je očima boje ćilibara s nevericom. Prestravila sam se. „Koliko ti imaš godina?“, ponovila sam.

„Stariji sam od tebe. Ideš li na faks?“

„Ići ću.“ *Jednog dana.*

„Znači da i dalje živiš kod kuće?“

„Koliko imaš godina?“, ponovila sam treći put.

Namrštio se. „Dvadeset dve, Lolo. I verovatno ne bi trebalo da vodimo ovaj razgovor. Žao mi je, da sam znao...“

„Muvanje sa mnom nije protivzakonito.“ Odmah sam se osetila glupo.

Usledila je duga pauza. „Jeste“, odgovorio je Maks. „Opa-sna si.“

Ali smeškao se.

Neobavezno smo se viđali još nedelju dana dok ga nisam ubedila da me poljubi. Svakako je to želeo, ali videlo se da je nervozan zbog mene. Ne znam zašto, ali zbog toga sam postala smelija. Maks mi se sviđao kao što mi se niko nije dopadao godinama. Dve godine, da budem tačna.

To se desilo u gradskoj biblioteci. Našli smo se tamo jer je Maks proglasio biblioteku bezbednim mestom. Ali kad me je video u kratkoj haljini i dugačkim čizmama, na licu mu se pojavio izraz koji sam već prepoznala kao neuobičajeno ispoljavanje osećanja. „Pristojan čovek bi mogao da upadne u nevolju zbog tebe“, rekao je. Pružila sam ruku prema njegovoj knjizi, ali očešala sam tetovažu dečaka u vučjem kostimu. Stisak mu je popustio. „Lolo“, upozorio me je.

Neduzno sam ga pogledala.

Tad me je uhvatio za ruku i poveo od stolova za čitanje prema policama između kojih nije bilo nikoga. Prikovao me je uz biografije. „Jesi li sigurna da to želiš?“ Zvučao je šaljivo, ali izraz mu je bio ozbiljan.

Dlanovi su mi se oznojili. „Naravno.“

„Nisam dobar momak.“ Primakao mi se.

„Možda i ja nisam fina devojka.“

„Ne. Ti si veoma fina devojka. Zato mi se i sviđaš.“ Jednim prstom je podigao moje lice prema svom.

Naša veza je brzo napredovala. Ja sam usporila. Roditelji su me zapitkivali. Više nisu verovali da provodim toliko vremena s Lindsy. I znala sam da nije u redu da lažem Maksa pre nego što odemo korak dalje pa sam priznala koliko imam godina.

Pobesneo je. Nije se javljao nedelju dana i već sam izgubila nadu kad je pozvao. Rekao je da se zaljubio. A ja sam njemu rekla kako će morati da upozna Nejtana i Endija. Roditelji ga čine nervoznim – otac mu je alkoholičar, a majka ih je napustila kad je imao pet godina – ali pristao je. Tad su nam postavili ograničenja. A prošle nedelje, za svoj sedamnaesti rođendan, izgubila sam nevinost u njegovom stanu.

Moji roditelji su mislili da smo otišli u zoološki vrt.

Otada smo spavali još jednom. Nisam budala kad je reč o tome; nemam romantične iluzije. Čitala sam dovoljno o tome da znam kako je potrebno da prođe neko vreme da bi devojkama postalo lepo. Ali nadam se da će to biti uskoro.

Ljubljenje je fantastično tako da sam sigurna da će biti lepše.

Međutim, danas ne mogu da se usredsredim na njegove usne. Čekala sam na njih celo poslepodne, a sad kad su tu – rasejana sam. U daljini se čuju zvona – s pagode? Ili odnekud izvan vrta? – a u glavi mi je samo reč *Bel. Bel. Bel.**

Vratili su se. Jutros ih je bilo samo troje. Kaliopi i njeni roditelji. Nije bilo ni traga od Kaliopine braće. Ne bih imala ništa protiv da vidim Aleksa. Ali njenog brata blizanca...

„Šta je bilo?“

Trgnula sam se. Maks me posmatra. Kad li smo prestali da se ljubimo?

„Šta je bilo?“, ponavlja. „Gde si odlutala?“

Mišići oko očiju mi igraju. „Izvini, razmišljala sam o poslu.“

Ne veruje mi. Tako je kad ste već lagali svog dečka. On ogorčeno uzdiše, ustaje i gura jednu šaku u džep. Znam da premeće upaljač.

„Izvini“, ponavljam.

„Zaboravi.“ Gleda koliko je sati na mobilnom. „Ionako je vreme da krenemo.“

Vozimo se do *Royal sivilik centra 16* u tišini, ako se izuzme treštanje *Kleša*. Maks je narogušen i grize me savest zbog toga. „Hoćeš li me zvati kasnije?“, pitam.

Klima glavom dok se uključuje u saobraćaj, ali znam da se još nisam izvukla.

Kao da mi je potreban još jedan razlog da mrzim Belove.

TREĆE POGLAVLJE

Moja šefica slaže slanike. Zaprepašćujuće često to radi. U bioskopu vlada zatišje između dva filma i koristim priliku da izbrišem ruke lepljive od kokica s puterom.

„Probaj s ovim.“ Pruža mi vlažnu maramicu za bebe. „Bolje je od salveta.“

Prihvatam maramicu s iskrenom zahvalnošću. Iako je neurotična, Ana mi je omiljena koleginica. Malo je starija od mene, veoma lepa i upravo se upisala na filmsku akademiju. Ima veseo osmeh – i mali razmak između prednjih zuba – kao i jedan debeli platinasti pramen u tamnosmeđoj kosi. To je lep detalj. Pored toga, uvek nosi ogrlicu sa staklenom perlom u obliku banane.

Divim se ljudima koji imaju prepoznatljiv stil.

„Otkud li se to pojavilo?“, pita jedini čovek iza pulta. Tačnije, na pultu, jer njen neverovatno lep momak s engleskim naglaskom sedi na njemu.

On je još nešto što mi se sviđa u vezi s Anom. Kud god da ona ide, on je prati.

Klima glavom prema vlažnoj maramici. „Šta još imaš u džepovima? Krpe za brisanje prašine? Sredstvo za poliranje nameštaja?“

* Engl. *bell* – zvono. (Prim. prev.)